

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **R. S.**
bytem x
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Pelechem, Ph.D.
sídlem Kardinála Berana 1157/32, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. 147076/2018/KUSK, sp. zn. SZ_103850/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. 147076/2018/KUSK, sp. zn. SZ_103850/2018/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Josefa Pelecha, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 5. 2018, č. j. DP-04108/2017, sp. zn. 18577/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 20. 9. 2017, ve 12:24 hodin, řídil na silnici x, na 25. kilometru, ve směru jízdy na obec B., osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, kterému byla naměřena rychlost 125 km/h po odečtu odchylky ve výši 3 %, čímž překročil v měřeném úseku nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, obecně stanovenou na 90 km/h, která byla místní úpravou stanovena na 70 km/h, o 55 km/h. Tím porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu v souvislosti se svislou dopravní značkou B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost. Za spáchání přestupku byly žalobci uloženy správní trest pokuty ve výši 7 500 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců. Současně byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že se žalovaný řádně nevypořádal se skutečnostmi uplatněnými v odvolání, především žádným způsobem nedoplnil dokazování směřující ke zjištění nejvyšší dovolené rychlosti a dále se žádným způsobem nezabýval, tedy ani nevypořádal s námitkou, že bylo jednáním správního orgánu I. stupně porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces. V řízení o přestupku nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalobce poukazuje na skutečnost, že nebyla v žádném stupni řízení vyjasněna otázka, kterou činil spornou, a to je nejvyšší dovolená rychlost v předmětném úseku. Závěr správního orgánu I. stupně o překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 55km/h je v rozporu se záznamem o přestupku ze dne 20. 9. 2017. Z tohoto záznamu je patrné, že žalobci byla naměřena rychlost 125 km/h po odečtu 3 % stanovených výrobcem v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Žalobce tak mohl naplnit skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Rovněž z oznámení přestupku ze dne 20. 9. 2017 vyplývá, že policisté přestupek řešili jako přestupek, který žalobce spáchal v místě, kde je povolena maximální rychlost 90 km/h.
3. Z oznámení přestupku též vyplývá, že skutečnost, že by se mělo jednat o úsek, kde je nejvyšší dovolená rychlost omezena na 70 km/h, byla zjištěna až poté, co žalobce odmítl zaplatit pokutu na místě a chtěl celou záležitost řešit ve správním řízení. Nelze proto vyloučit, že policisté mohli celou záležitost upravit tak, aby žalobci v následném správním řízení co nejvíce přitížili. Této úvaze žalobce nasvědčuje též fakt, že údajná chyba a nepřenastavení měřidla byla „zhojena“ až úředním záznamem ze dne 19. 10. 2017. Žalobce pokládá s ohledem na množství provedených měření a řešených přestupků za nepravděpodobné, že by si policisté pamatovali, že nedošlo k přenastavení měřícího zařízení. Žalobce namítá, že úřední záznam měl být vyhotoven neprodleně, pokud tedy k takové chybě došlo, a nikoli až s měsíčním odstupem. Tuto námitku žalobce vznesl již v odvolání, avšak žalovaný na ni nijak nereagoval. Žalobce dále uvádí, že z fotografie ve spisu není zřejmé, v jakém úseku přesně bylo vozidlo řízené žalobcem měřeno, je z ní pouze patrné, že policejní vůz v určitém okamžiku projel kolem dopravní značky stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h. To však samo o sobě není důkazem, že se skutek stal tak jak je popisováno ve výrokové části rozhodnutí, navíc za situace, kdy na této fotografii není zachyceno vozidlo žalobce.

4. Nic na tom nemůže změnit ani fotografie pořízená v aplikaci Google maps, která je taktéž založena ve spise. Pokud není postaveno na jisto, v jakém úseku byla hodnota naměřena, je nutno postupovat tak, jako by byla naměřena v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Žalobce není schopen ověřit, zda uvedená hodnota, tedy 25. kilometr silnice x, odpovídá skutečnosti či nikoli. Z tohoto důvodu připojil své vyjádření k oznámení přestupku o překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 20. 9. 2017. Pokud správní orgán I. stupně a po něm žalovaný nezjistili, v jakém úseku bylo měření žalobce provedeno, měli postupovat podle zásady *in dubio pro reo*, a pokud tak neučinily, postupovaly v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí jsou postaveny na důkazech, kterými nebyl řádně zjištěn skutkový stav ohledně místa měření.
5. Žalobce též namítá, že postupem správního orgánu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. V protokolu o ústním jednání ze dne 12. 4. 2018 je uvedeno: „*Nemám návrhy na doplnění spisu*“. Tato skutečnost se však nezakládá na pravdě, neboť žalobce při ústním jednání správnímu orgánu I. stupně předložil listinu z autorizovaného servisu, která prokazovala, že v době spáchání přestupku nesprávně fungovala řídicí jednotka vozidla, která mohla mít vliv na správnou funkci rychloměru. Správní orgán I. stupně tuto listinu prostudoval a odmítl ji jako navrhovaný důkazní prostředek, aniž svůj procesní postup řádně zaprotokoloval. Vzhledem k tomuto postupu správního orgánu I. stupně žalobce opětovně navrhl provedení důkazu touto listinou, avšak žalovaný se nijak s tímto důkazním návrhem nevypořádal. Důkaz měl být dle žalobce proveden a správní orgány se s ním měly věcně vypořádat. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 4 Tdo 604/2015 – 33, neboť principy vztahující se mimo jiné i na trestní soudnictví lze aplikovat i na řízení o přestupku. Konečně se žalovaný nevypořádal s námitkami vznesenými žalobcem v odvolání, když se toliko ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně. Napadené rozhodnutí je tak nejen nezákonné, ale též nepřezkoumatelné. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že měření probíhalo v automatizovaném režimu a na záznamu je místo měření identifikováno i v souřadnicovém systému GPS a je tedy dohledatelné v každém mapovém prohlížeči. Ve spise je založen rovněž pohled na dopravní značení s uvedením příslušného kilometru. Ohledně hodnoty fotodokumentace měření existuje rozsáhlá judikatura správních soudů, z níž žalovaný odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 – 66, ze dne 2. 10. 2008, č. j. 7 As 6/2008 – 162 či ze dne 30. 8. 2018 č. j. 9 As 354/2017 – 38. Skutečnost, že žalobce porušil nejvyšší dovolenou rychlost v místě, kde je stanovena na 70 km/h, mu byla sdělena bezprostředně po spáchání přestupku. K žalobní námitce týkající se nejasností ohledně nejvyšší dovolené rychlosti v místě měření, žalovaný uvedl, že ze souřadnic místa měření lze zjistit, z jakého směru žalobce přijel a jakou svislou dopravní značku míjel.
7. Podle žalovaného dokládá fotografie umístění dopravní značky omezující nejvyšší dovolenou rychlost před úsekem, kde byla žalobci rychlost změřena. Z úředního záznamu ze dne 19. 10. 2017 pouze vyplývá, že policista nepřenastavil na měřícím zařízení nejvyšší dovolenou rychlost podle místní úpravy. V této souvislosti žalovaný navrhuje důkaz výsledkem členů policejní hlídky. K žalobní námitce nereflektování návrhu žalobce na doplnění dokazování žalovaný poukázal na to, že žalobce svým podpisem stvrdil, že

návrhy na doplnění dokazování nemá. Tvrzení žalobce je tak nevěrohodné. Pokud by se skutečně provedení důkazu listinou domáhal, mohl učinit prohlášení přímo do protokolu o ústním jednání nebo mohl listinu správnímu orgánu I. stupně zaslat kdykoli poté. K žalobní námitce nevypořádání se s odvolacími námitkami žalovaný uvedl, že tyto námitky byly shodné s nyní prezentovanými námitkami žalobními a se všemi se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout a požaduje přiznat náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 25. 10. 2017 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu Mladá Boleslav, oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu ze dne 23. 10. 2017, ve kterém je konstatováno, že žalobce je podezřelý ze spáchání uvedeného přestupku, neboť dne 20. 9. 2017 prováděla policejní hlídka dohled nad BESIP na silnici x v úseku 25. kilometru ve směru jízdy na obec B. Shora uvedenému vozidlu žalobce bylo v 12:24 h silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C (dále jen „rychloměr“), umístěným v policejním vozidle tovární značky VW Passat v civilním provedení, naměřena rychlost 125 km/h po odečtu tolerance měřicího zařízení 3 %, a to v místě kde je nejvyšší dovolená rychlost snížena na 70 km/h. Změřené vozidlo bylo následně zastaveno a jako jeho řidič byl ztotožněn žalobce. K oznámení přestupku je přiložen záznam o přestupku ze dne 20. 9. 2017 s výstupem z rychloměru, dva úřední záznamy ze dne 19. 10. 2017, evidenční karta řidiče, výpis z registru vozidel, ověřovací list rychloměru a fotografie z místa spáchání přestupku. V záznamu o přestupku z místa je uvedeno vyjádření žalobce o tom, že nejprve mu bylo sděleno, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v místě, kde je stanovena na 90 km/h a že věc může být vyřízena v příkazním řízení na místě. Teprve poté, co žalobce vyjádřil nesouhlas s vyřízením věci na místě, byl sepsán záznam o přestupku a bylo mu sděleno, že v místě, kde mu byla změřena rychlost, platí rychlostní omezení na 70 km/h.
9. Příkazem ze dne 1. 11. 2017, č. j. DP-04108/2017, sp. zn. 18577/2017, doručeným dne 28. 11. 2017, byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a byly mu uloženy správní trest pokuty ve výši 7 500 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců. Proti příkazu podal žalobce odpor doručený dne 30. 11. 2017. Ústní jednání se po dvojí omluvě žalobce konalo dne 12. 4. 2018. Žalobci bylo zopakováno, v jakém jednání je spatřováno spáchání přestupku, dále byl poučen podle § 82 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle §§ 33, 36, 38 odst. 1 a 4, 52 a 62 odst. 1 písm. b) a c) správního řádu. Žalobce využil práva nahlédnout do spisu a svým podpisem stvrdil, že byl s podklady pro vydání rozhodnutí a o opravných prostředcích seznámen a doplnění nežádá. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce znovu uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že vycházel z podkladů shromážděných Policií ČR, které mu byly předány a kterými je protiprávní jednání žalobce naplňující shora uvedenou skutkovou podstatu přestupku spolehlivě prokázáno. Žalobce žádné důkazy, které by spáchání přestupku vyvracely, nepředložil. Údaj na záznamu pořízený rychloměrem dokládá, že měření rychlosti bylo provedeno mimo obec v místě, kde je místní úpravou stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno H. S. (na doručence uvedeno: zmocněnec, byt) dne 1. 6. 2018.

10. Dne 13. 6. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané zástupcem žalobce, který žalobce zastupuje i v nyní vedeném soudním řízení. K výzvě žalovaného ze dne 23. 10. 2018 doplnil žalobce odvolání podáním doručením žalovanému dne 26. 10. 2018. V doplnění odvolání uplatnil žalobce obdobné námitky, které nyní uplatňuje v žalobě.
11. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že bylo spolehlivě prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil, přičemž neshledal žádné vady v postupu správního orgánu I. stupně. Ze záznamu s fotografií pořízeného rychloměrem nepochybně vyplývá, že v měřeném úseku 25. km silnice x byla shora uvedenému vozidlu žalobce naměřena rychlost 125 km/h po započtení tolerance rychloměru. Bylo tedy prokázáno, že žalobce nejvyšší dovolenou rychlost překročil o 55 km/h, neboť nerespektoval dopravní značku B20a - Nejvyšší dovolená rychlost. K odvolacím námitkám a navrženému důkazu se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevyjádřil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a s. ř. s. I z tohoto důvodu soud nepřistoupil k provádění důkazu výslechem policejní hlídky, který navrhl žalovaný.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud se nejprve bude zabývat žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí z toho důvodu, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami a důkazními návrhy uplatněnými v doplnění odvolání. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, a dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti.
15. Závěr o tom, že osoba obviněná z přestupku je oprávněna se ke vznesenému obvinění vyjadřovat a předkládat správním orgánům důkazy ve svůj prospěch po celou dobu řízení o přestupku byla judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena již za účinnosti nyní již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Tyto závěry neztratily na aktuálnosti ani nyní, kdy je účinný zákon o odpovědnosti za přestupky, a tento závěr lze učinit přímo z jeho ustanovení § 97 odst. 1 věty první. Nadále platí, že správní orgány sice nejsou ve smyslu § 52 správního řádu takovými návrhy vázány a provedou důkazy, které jsou potřebné pro

zjištění stavu věci. Nicméně, neprovedou-li některý z důkazů, které osoba obviněná z přestupku navrhne, je jejich povinností plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se s těmito návrhy vypořádaly, resp. pokud některý z navržených důkazů neprovedly, uvést, proč se tak stalo.

16. Judikatura správních soudů rovněž konstantně dovozuje, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, jestliže se správní orgán nevypořádal s některými z odvolacích námitek a důkazních návrhů účastníka správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84). Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce využil svého práva podle § 97 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s výzvou žalovaného a v jím stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce doplnil svoje odvolání, přičemž současně navrhl provedení důkazu listinou o servisu vozidla vystavenou firmou A. K. C., a. s., jimiž zjevně navrhoval provést dokazování ke svým tvrzením, že jednání, které mu bylo kladeno za vinu, nezavinil. Není pochyb o tom, že se doplnění odvolání dostalo do dispozice žalovaného ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, ostatně odvolání bylo doplněno ve lhůtě stanovené žalovaným. Žalovaný sice několikrát v odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakoval, že nemá pochybnosti o tom, že se žalobce přestupku dopustil, a z napadeného rozhodnutí je i patrné, že se skutkovým stavem zčásti zabýval. Zcela však pominula reagovat na skutečnosti namítané žalobcem v odvolání, a nijak se nevypořádal ani s návrhem na provedení důkazu listinou.
17. Jádrem odvolání žalobce byl poukaz na to, že se správní orgán I. stupně nezabýval otázkou, jaká nejvyšší dovolená rychlost byla stanovena v úseku, ve kterém byla vozidlu řízenému žalobcem změřena rychlost jízdy. Žalobce nečiní sporným otázku rychlosti, která mu byla rychloměrem naměřena, nýbrž otázku nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku. Skutečnost, zda v místě měření platila rychlost obecně dovolená mimo obec 90 km/h v souladu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu či zda byla místní úpravou snížena na 70 km/h, jak předpokládá § 18 odst. 6 zákona o silničním provozu, je předmětem dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2019, č. j. 1 As 137/2019 – 21, bod 12). Tato okolnost je podstatná, neboť determinuje o kolik km/h žalobce nejvyšší dovolenou rychlost překročil. Pokud by v místě platila nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, nebylo by možné jednání žalobce kvalifikovat podle ustanovení § 125c odst. 3 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, ale podle bodu 3 téhož ustanovení. Za takto kvalifikovaný přestupek již nelze podle § 125c odst. 6 zákona o silničním provozu uložit zákaz činnosti a odlišné jsou i spodní a horní sazba možné výše správního trestu pokuty.
18. Správní orgán I. stupně vyšel v této otázce z informací, které byly obsaženy v úředních záznamech Policie ČR, z fotografie dopravní značky B20a – Nejvyšší dovolená rychlost, v tomto případě 70 km/h a z fotografií pořízených z aplikace Google maps. Žalobce v odvolání učinil tato zjištění spornými a v řízení nijak neprokázanými. Žalovaný se však touto okolností ani při svých úvahách o tom, zda se žalobce přestupku dopustil, ani k výslovné odvolací námitce nijak nezabýval a ani neuvedl, jakým důkazem bylo prokázáno, kde byla shora uvedená dopravní značka omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h umístěna a zda se její platnost vztahovala na úsek, v němž byla vozidlu řízenému žalobcem rychlost jízdy změřena. Žalovaný se nijak nevyjádřil ani k namítaným rozporům v úředních záznamech ohledně nejvyšší dovolené rychlosti v místě měření, ani k tvrzení žalobce, že původně měl být příslušníkem Policie ČR vyzván k vyřešení věci

příkazem na místě, což je však podle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu v případě přestupků, za které lze uložit zákaz činnosti, vyloučeno. Žalovaný rovněž pominul odvolací námitku, v níž žalobce poukazuje na porušení práva na spravedlivý proces tím, že mu nebylo umožněno navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení. Když pak provedení zjevně téhož listinného důkazu navrhl v odvolacím řízení, žalovaný se ani s touto otázkou nijak nevypořádal, když pouze zkonstatoval, že správní orgán I. stupně „[m]ěl dostatek relevantních a vypovídajících důkazů. V daném případě nebylo na místě a bylo by tak zcela nadbytečné provádět jakékoliv další důkazy.“.

19. Takto obecné konstatování bez jakékoli přiléhavé argumentace je však zcela nepřezkoumatelné, když neodpovídá na otázku, z jakého důvodu bylo nadbytečné žalobcem navržené důkazy provádět. Lze tedy přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný nedostal své povinnosti odvolacího orgánu plynoucí z § 89 odst. 2 správního řádu, když nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek. Napadené rozhodnutí proto nedostojí ani požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu na odůvodnění, neboť v něm absentují informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je v důsledku tohoto procesního pochybení žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je dán důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 – 49, „[n]edostatek rozhodnutí nemůže zhojit ani následné vyjádření žalovaného k žalobě, v němž na námitky stěžovatele obsažené v doplnění odvolání již reagoval. Rovněž tak tento nedostatek nemůže zhojit ani krajský soud tím, že tyto námitky vypořádá sám v odůvodnění rozsudku.“. Nemůže to totiž být poprvé až soud ve správním soudnictví, který se vypořádá s námitkami, které měly vypořádat správní orgány, resp. v tomto případě žalovaný. Je tomu tak proto, že by soud nepřípustně nahrazoval činnost správních orgánů a činil závěry, které musí nejprve učinit nalézací správní orgány.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

20. Soud tak v souhrnu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný řádně vypořádá veškeré odvolací námitky a důkazní návrhy, které žalobce vznesl, a o žalobcově odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí znovu rozhodne. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“, tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 %

DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Josefa Pelecha, Ph.D. (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2020

JUDr. Věra Šimůnková
soudkyně